

Skarga wniesiona w dniu 6 sierpnia 2011 r. — Qualitest FZE przeciwko Radzie

(Sprawa T-421/11)

(2011/C 282/81)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Qualitest FZE (Dubaj, Zjednoczone Emiraty Arabskie) (przedstawiciele: M. Catrain González, E. Wright i H. Zhu, Barristers)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 503/2011 z dnia 23 maja 2011 r. w sprawie wykonania rozporządzenia (UE) nr 961/2010 w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 136, s. 26) oraz decyzji Rady 2011/299/WPZiB z dnia 23 maja 2011 r. zmieniającej decyzję 2010/413/WPZiB w sprawie środków ograniczających wobec Iranu (Dz.U. L 136, s. 65) w zakresie w jakim znajdują one zastosowanie wobec strony skarżącej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący okoliczności, że strona pozwana nie wywiązała się z ciążącego na niej na mocy art. 296 TFUE obowiązku przedstawienia powodów objęcia strony skarżącej zakresem zaskarżonych środków.
- 2) Zarzut drugi dotyczący okoliczności, że poprzez brak podania jakiegokolwiek uzasadnienia w zaskarżonych środkach strona pozwana naruszyło prawo strony skarżącej do obrony ponieważ:
 - brak uzasadnienia uniemożliwia stronie skarżącej skuteczne przedstawienie stanowiska w przedmiocie informacji lub dowodów użytych przeciwko niej;
 - te uchybienia stanowią poważne naruszenie obowiązków strony pozwanej w odniesieniu do zaskarżonych środków i prowadzą do nieważności tychże środków w zakresie w jakim znajdują one zastosowanie wobec strony skarżącej.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący popełnienia przez stronę pozwaną oczywistego błędu w ocenie poprzez stwierdzenie, iż strona

skarżąca brała udział w nabywaniu części dla celów irańskiego programu nuklearnego oraz że przesłanki prawne umieszczenia jej na liście zostały spełnione.

Skarga wniesiona w dniu 4 sierpnia 2011 r. — Cementos Molins przeciwko Komisji

(Sprawa T-424/11)

(2011/C 282/82)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Cementos Molins, SA (Sant Vicenç dels Horts, Hiszpania) (przedstawiciele: C. Fernández Vicién, I. Moreno-Tapia Rivas i M. López Garrido, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji i
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca wnosi zgodnie z art. 263 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej w sprawie amortyzacji podatkowej finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach C45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) wdrożonej przez Hiszpanię⁽¹⁾.

W uzasadnieniu strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 107 TFUE.
 - Zdaniem skarżącej decyzja narusza art. 107 TFUE ze względu na to, iż uznaje, że amortyzacja podatkowa finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach określona w art. 12 ust. 5 TRLIS stanowi pomoc państwa niezgodną z rynkiem wewnętrznym. Skarżąca twierdzi, że nie wystąpiły w tej amortyzacji elementy korzyści, wpływu na wewnątrzspółnotową wymianę handlową ani selektywnego charakteru.
- 2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady uzasadnionych oczekiwań i obowiązku uzasadnienia zgodnie z zasadą uzasadnionych oczekiwań.
 - Zarzut ten dzieli się na dwie części, z których każda dotyczy okresu ochrony uzasadnionych oczekiwań ustanowionego w art. 1 ust. 2 i 3 zaskarżonej decyzji:

- Część pierwsza zarzutu drugiego: tytułem żądania głównego, naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań. Skarżąca twierdzi, że zasada ta powinna chronić przed odzyskaniem pomocy wszystkich beneficjentów pomocy aż do dnia opublikowania zaskarżonej decyzji, ponieważ publikacja decyzji o wszczęciu nie jest wystarczająca, aby naruszyć uzasadnione oczekiwania powstałe w wyniku oświadczeń Komisji Europejskiej przed Parlamentem Europejskim.
 - Część druga zarzutu drugiego: tytułem żądania ewentualnego, naruszenie zasady uzasadnionych oczekiwań i obowiązku uzasadnienia. Skarżąca twierdzi, iż Komisja Europejska niesłusznie wyłączyła z okresu, w jakim przysługuje ochrona uzasadnionych oczekiwań cały dzień publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej decyzji o wszczęciu postępowania, która doprowadziła do wydania zaskarżonej decyzji. W pierwszej kolejności, ponieważ zgodnie z przepisami wspólnotowymi ostatni dzień terminu powinien w całości zaliczać się do tego terminu; w drugiej kolejności, ponieważ wyłączenie wspomnianego dnia z okresu objętego ochroną uzasadnionych oczekiwań w sentencji zaskarżonej decyzji jest sprzeczne z uzasadnieniem tej decyzji.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności w odniesieniu do zasady uzasadnionych oczekiwań.
- Skarżąca podnosi, że nieproporcjonalne jest żądanie Komisji, aby w celu zastosowania zasady uzasadnionych oczekiwań w przypadku art. 1 ust. 4 zaskarżonej decyzji, istniały wyraźne przeszkody prawne dla transgranicznych połączeń jednostek gospodarczych.

(¹) Opublikowana w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej z dnia 21 maja 2011 r., L 135 s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 3 sierpnia 2011 r. — Republika Grecka przeciwko Komisji

(Sprawa T-425/11)

(2011/C 282/83)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Grecka (przedstawiciele: P. Mylonopoulos i K. Boskovits)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji,
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca żąda stwierdzenia nieważności decyzji Komisji C(2011) 3504 z dnia 24 maja 2011 r., dotyczącej pomocy państwa na rzecz określonych kasyn greckich [pomoc państwa C 16/2010 (ex NN 22/2010, ex CP 318/2009)]

Na poparcie skargi jako powody nieważności skarżąca podnosi następujące zarzuty:

- 1) **Zarzut pierwszy:** Błędna wykładania art. 107 ust. 1 TFUE, dotyczącego pomocy państwa.

Skarżąca w szczególności wskazuje, że strona pozwana błędnie twierdzi, że stosowanie niższej opłaty za bilet w niektórych kasynach zapewnia im korzyść poprzez ograniczenie przychodów publicznych. Ponadto prawna i faktyczna sytuacja domniemanych beneficjentów pomocy nie jest podobna do sytuacji innych kasyn działających w Grecji, brak jest wpływu na wewnątrzspółnotową wymianę handlową ani konkurencja na rynku wewnętrznym nie jest zakłócona.

- 2) **Zarzut drugi:** Niewłaściwe, niewystarczające i wewnętrznie sprzeczne uzasadnienie dotyczące udzielonej pomocy państwa

Skarżąca podnosi w szczególności, że uzasadnienie jest wewnętrznie sprzeczne, ponieważ przyznając, że stosowanie niższej opłaty za bilet może zwiększyć liczbę klientów w odnośnych kasynach, podczas gdy jednocześnie uzasadnienie to kwestionuje wzrost przychodów skarbu państwa spowodowany tym zwiększeniem liczby klientów. Oprócz tego uzasadnienie jest niewystarczające, jeśli chodzi o wykazanie korzyści i stwierdzenie wpływu na wewnątrzspółnotową wymianę handlową oraz jest w sposób oczywisty błędne, jeśli chodzi o wykazanie wybiórczego charakteru środka.

- 3) **Zarzut trzeci:** Odzyskanie pomocy narusza art. 14 rozporządzenia Rady nr 659/99/WE (¹).

Skarżąca w szczególności twierdzi, że pomocy nie żąda się od rzeczywistych beneficjentów, to znaczy od klientów kasyn stosujących niższą cenę biletu. Ponadto odzyskanie jest niezgodne z ogólną zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań ze względu na wcześniejsze orzecznictwo *Symvoulío tis Epikrateias* (greckiej rady państwa) i postępowanie skarżącej oraz z ogólną zasadą proporcjonalności, ponieważ nakłada nieproporcjonalne i nieuzasadnione obciążenie na domniemanych beneficjentów pomocy i wzmacnia konkurencyjną pozycję kasyn stosujących cenę biletu w wysokości 12 EUR.